

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Darul Erkam&Darun Nedve

Aladdin PALEVİ

Öncelikle konumuza Darul Erkam'dan başlamak istiyoruz. Zira Darul Erkam muvahhidlerin merkezi ve karargahıdır. Ve bundan dolayıdır ki belirli bir şerefe ve üstünlüğe sahiptir.

Darul Erkam asrı saadette, dinde atıl imanda batıl ehli şirke karşı ilk muvahhid Müslümanların içinde toplanıp ders ve eğitim yaptıkları merkezin adıdır. Diğer bir ifadeyle, müstekbirlerin zulmünden dolayı mustazafların sığındıkları bir mekan olduğu gibi aynı zamanda bir irşad ve talim yeridir.¹

Daru-l Erkam'ın bu şekilde isimlendirilmesinin ve böyle meşhur olmasının sebebi ise, sahabelerde Erkam b. Ebi Erkam el-Mahzuni'nin evi olmasından dolayıdır. Bu ev Safa tepesinin doğusunda bulunan, beni Şeybe'nin evine bitişik bir evdir. İslam davasını kolay ve seri bir şekilde yaymaya elverişli olması nedeniyle ya da Mekkeli müşriklerden gizlenmek amacıyla Resulullah (sallallahu aleyhi ve selem) böyle bir merkezi yer edinmiştir. Rivayetlerde Daru-l Erkam'ın risaletin beşinci senesinde tesis edildiği bildirilmektedir.²

Bilinmelidir ki Daru-l Erkam, Mekkeli müşriklerin parlamentosu konumunda olan daru-n Nedve'ye mukabil Müslümanların parlamentosudur. Vahiyle açılıp vahiyle kapanan bir merkezdir. Müslümanlar irşad, talim, terbiye gibi bütün siyasi ve idari faaliyetlerini Daru-l Erkam'da sürdürürler. Tağuti rejimleri yıkıp yerine Allahu Tealâ'nın kitabının hakim kılınması için faaliyet gösterilen bir merkezdir daru-l Erkam. Bundan dolayıdır ki, Resulullah (sallallahu aleyhi ve selem) Daru-l Erkam'ı kurarken müşriklerden ne izin almış ne de onların olur ve onayını istemiştir. Daru-l Erkam'da faaliyetlerini kesinlikle müşriklerin belirlediği sınırlar içerisinde, onların kanun ve yasalarına uygun yapma girişiminde bulunmamıştır. Rabbinden aldığı vahyin sınırlarından hiç çıkmadan, zerre kadar taviz vermeden çalışmalarını yürütmüştür.

İşte daru-l Erkam yeryüzünün neresinde olursa olsun tüm zamanlara böyle tavizsiz bir şekilde Allah'ın dinini tüm yeryüzüne egemen kılmak isteyen muvahhidlerin kurduğu bir merkezdir. Bunun aksine bugün kendilerine Müslüman ismini veren ancak bununla beraber tağutların ilke ve maddelerine göre çalışmalarını sürdüren, tağutların emriyle oturup tağutların emriyle kalkan kimselerin merkezleri açık bir şekilde daru-l Erkam vasfını kaybetmiştir. Bu yerler ismen daru-l Erkam olsa da cismen daru-n Nedve'nin ta kendisidir.

Dar'ul Erkam hakkında bu açıklamalardan sonra şimdi Dar'un Nedve hakkında gerekli bilgileri verelim.

Halebi siyerinde Dar'un Nedve'yi şöyle tarif eder: "Dar'un Nedve; şu anda hanefi makamının yanında kapısı mescid tarafına bakan, toplanmak için yapılmış bir yerdir. Kureyşliler tüm kararlarını orada alırlardı. Oraya ancak Kureyş kabilesine mensup insanlar girerlerdi. Onların da 40 yaşını doldurma şartı vardı. 40 yaşını doldurmamayan kimseler Dar'un Nedve'ye giremezlerdi."³

Muhammed El'Hudayri ise Nur'ul Yakın isimli kitabında, Dar'un Nedve hakkında şunları söylemektedir: "Dar'un Nedve Kusay b. Kilab'ın evidir. Kureyşli müşrikler, tüm işlerini Dar'un Nedve'de görüşürler, orada karar alınmayan hiçbir işi icra etmezlerdi."

Elmalılı Hamdi Yazır ise tefsirinde Alak suresinin 17. ayetinde şöyle demektedir: "İslam'dan önce Mekke'de kurulan, Kureyşlilerin toplandığı parlamento binasına Dar'un Nedve denir. Nadi, o gibi yerlerde toplanan heyetin ismidir ki bizim meclis, mahfil, kongre, parlamento tabirleri gibidir."

Bu tanımlar ortaya koymaktadır ki; Dar'un Nedve Kureyş'li müşriklerin "Hakimiyet ve kanun koyma hakkı parlamenterlerin değil, kayıtsız şartsız Allah'ındır" ilkesine karşı kurulan bir karargahtır. Dar'un Nedve Allah'ın şeriatının bir kenara atılıp heva ve hevese dayanan kanunların çıkarıldığı bir parlamentodur. Başka bir deyişle Dar'un Nedve "hakimiyet ancak millettir" temel ilkesini şiar tutup, küfür hükümlerinin icra edildiği bir merkezdir. Binaenaleyh şu anda Allah'ın vahyine dayanmayıp, beşeri ideolojilere dayanan her devletin idare merkezi tıpkı Mekke'li müşriklerin Dar'un Nedvesi gibidir.

Bundan 1400 yıl önce Mekke Cumhuriyeti'nde varlığını sürdüren Dar'un Nedve'nin idare biçimi de demokrasi idi. Zira oraya ancak 40 yaşını doldurmuş kabile reisleri girebiliyordu. Bu kabile reisleri kendi kabilelerinin onayını alıyorlar, bu onay ile kabile temsilcisi olarak Dar'un Nedve'de yer alıyorlardı. Bu haliyle

¹ Fıkhu-s Sîre, 76

² İbn-i Hişam

³ Siyeri Halebi

1400 yıl önce varlığını sürdüren Dar'un Nedve bugünkü beşeri sistemlerin parlamentosu ile büyük benzerlik arz etmektedir.

Bugünkü parlamentolarla Dar'un Nedve arasındaki bir büyük benzerlik ise şudur: Mekkeli müşrikler Dar'un Nedve'de aldıkları kararlarla müslümanlara karşı büyük bir savaş açmışlar, onlarla amansız bir mücadele vermişlerdir. Aynı şekilde bugünde tüm dünyada bulunan çağdaş Dar'un Nedvelerde müslümanlara karşı büyük bir mücadele örneği sergilenmekte, insanlar sırf "Rabb'imiz Allah'tır" dedikleri için eziyet görmektedirler.

Kesinlikle bilmek gerekir ki; bundan 1400 yıl önce varlığını sürdüren Dar'un Nedve ile şu anki parlamentolar arasında hiçbir fark yoktur. Zira Dar'un Nedve'de kabile reisleri kendi isteklerine dayanan kanun ve hüküm çıkarıyorlar, bunlarla insanların idaresini yapıyorlar ve bu kanunları toplumlarının hayatlarına icra ediyorlardı. Zaten çağdaş parlamentolarda aynı minval üzere çalışmaktadır.

Mustafa Çelik bu konuda "Dar'ul Erkam Dar'un Nedve" çarpışması isimli eserinde şunları söylemektedir: "Bugün Dar'un Nedve çağdaş parlamento türünden devam etmektedir. Her müslüman bilmelidir ki; Dar'un Nedve insanların hayatını cüce ilahların iradesine bağlayan parlamentodur. Kısaca Dar'un Nedve insanların iradesinin Allah'ın iradesine tercih edildiği çağdaş müşriklerin bir parlamentosudur. Bu parlamentolarda Allah'ın nizamına ters kanunları uyduranların meydanlardaki "Biz de Allah'a inanıyoruz" şeklindeki iddiaları, Mekke'de Dar'un Nedve'de toplanan kabile tağutlarının itikadlarının sınırını aşmaz. Sözün özü şudur ki, Dar'un Nedve ile Dar'ul Erkam arasındaki çarpışma bugünde devam etmektedir. Bu çarpışma, Tevhid inancını insanların kalbine ve kafasına lisan-ı kaal ve lisanı hal ile yerleştirmeye çalışan eli silahsız muvahhidlerle, inanç ve düşünce hürriyetini tanımayan anadan doğma eli dipçikli kanun koyucularının çarpışmasıdır."⁴

Bu noktada şunu da belirtmekte fayda vardır. Resulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hayatının ne risalet öncesi döneminde ne de risaletten sonraki döneminde kesinlikle bu Dar'un Nedve'ye girmemiş, onların hiçbir ilke ve maddelerini kabul etmemiştir. Dar'un Nedve'nin isteklerine karşı asla taviz vermemiş, onların isteklerini "Sizin dininiz size, benim dinim banadır" temel ilkesiyle karşılamıştır. Burada şöyle bir soru akla gelmektedir: Bugün müslüman geçinen, kendilerini müslüman olarak isimlendiren, çağdaş Dar'un Nedve konumunda olan parlamentolara girip onların ilkelerini kabul edenlerin bu müslümanlık iddiaları ne kadar tutarlıdır? Bu konuda İslam'ın hükmü nedir?

Şimdi kısaca, yukarıda Dar'un Nedve hakkında bilgi verdikten sonra, çağdaş Dar'un Nedve konumundaki parlamentolarda milletvekili ya da bakan olarak görev almanın hükmü hakkında bilgi vermekte fayda vardır.

Şehid Abdullah Azzam, "Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen, Allah'ın şeriatına ve Resulullah'ın sünnetine zıt bir kanun koyan, o kanunu uygun gören veya destekleyip imzalayan kimseler kafir olurlar ve İslam milletinden çıkarlar" dedikten sonra "Beşeri sistemlerin gölgesinde Parlamente Girenin Hükmü" konusuna değinmiştir. Bu konu son dönemde İslam alimlerine çok sorulduğu için konu hakkında müstakil bir bölüm açmayı uygun gördük.

Şehid Abdullah Azzam'a "Parlamente Girmenin Hükmü" soruldu ve o şöyle cevap verdi:

"Parlamento bakanlar kurulu tarafından çıkarılmış kanunları inceleyen bir mercidir. Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyen, Allah'ın şeriatına ve Resulullah'ın sünnetine taban tabana zıt kanun koyan, o kanunu uygun gören, destekleyip imzalayan kimseler kesinlikle kafir olurlar ve İslam milletinden çıkarlar. Allah'ın indirdikleri dışında kanun yapmak insanı kesinlikle dinden çıkarır. İslam'a zıt sadece tek bir kanunu dahi desteklemek, doğrulamak, imzalamak, parlamentonun hakkı değildir. Kim ki İslam'a zıt sadece tek bir kanunu dahi uygun görürse –erkek ve kadın eşittir gibi- İslam milletinden çıkar. İslama zıt tek bir kanun dahi olsa tüm parlamentoların buna karşı çıkması üzerlerine vaciptir. Şayet o kanuna karşı çıkmayıp o kanunu uygun görürlerse kafir olurlar. Ancak biz parlamente dinimizi ve davamızı anlatmak için girersek o zaman bir beis söz konusu değildir. Fakat bakanlar kuruluna girmek caiz değildir. Çünkü bakanlar kurulu kanunları çıkartan yerdir. Müslümanlar oraya giremez. Ama parlamento devleti gözetken bir yer olduğu için istediğini söyleyebilirsiniz. Ancak bakanlar kurulu böyle değildir.

Ama şayet müslümanların maslahatı ve kafir sistemleri durdurup karşı çıkmak için parlamente girseler bu konu müslümanların genel maslahatına bağlıdır. Müslümanlar için hangisi güzel olursa onu yapması gerekir. Fakat bunu kesinlikle harama girmemek kaydıyla yapmalıdır.

Nevvap (vekil) kelimesi naibin çoğuludur. Bu kelime şuan da sanki musibet manasına gelen naibe

⁴ Mustafa Çelik, Dar'ul Ekam Dar'un Nedve Çarpışması, sy:85

kelimesinin çoğulu gibidir. Zira bugünkü vekiller, vekil değil tam bir musibettir. Ve şuan da bu parlamentolar tam bir oyuncak gibidir. Bizim için parlamentoya girip onların rüşvetçi olduğunu ya da hırsız olduklarını, hain olduklarını açıklamamızda şayet izin verirlerse bir beis yoktur.

Sonuçta bu benim görüşümdür. Ben vermiş olduğum bu fetvada doğrudan olabirim yanlışta olabirim. Şayet sözlerimde isabet ettimse bu Allah'tandır. Yanlış isem bu da şeytandandır. Allah'tan temennim bizlere hakkı bildirsın ve bizleri batıldan uzaklaştırsın."

Bu anlatılanlardan şunu özetleyebiliriz. Şehid Abdullah Azzam, bazı şartlar dahilinde parlamentoya girmeyi caiz görmektedir. Bu şartlar şunlardır:

Beşeri sistemlere karşı olmak ve bunların küfrünü açığa çıkarmak için parlamentoya girmek. Şer'i bir maslahatı gözetmek. Örneğin İslam davasına yardım etmek, zulme karşı olmak, toplumun kanını emen hırsızları ve hainleri ortaya çıkarmak. Allah'ın kitabına ve Rasulün sünnetine zıt tek bir kanunu dahi desteklemeyip imzalamamak. Şayet Allah'ın indirdiklerine zıt tek bir kanun dahi olsa kişi İslam dairesinden çıkar.

Şeyh'ul İslam Mustafa Sabri Efendi şöyle demektedir: "Din ile devlet işlerinin ayrılmasını yaygınlaştırmak isteyen devlet adamlarının ve yazarların bu düşüncesi, Kur'an ve sünnette açıklanan hükümlerin Allah tarafından gönderildiğine iman ilkesi ile bağdaşmaz. Aslında din ile devlet işlerini birbirinden ayırmak, dini ortadan kaldırma planından başka bir şey değildir. Batıdan gelen veya batı bağlılarının ortaya attıkları bid'atlerin hepsi İslam'ı yıkmak, dini ortadan kaldırmak, müslümanları İslam'dan uzaklaştırmak içindir. Bu amaçla ortaya attıkları şeylerin en korkuncu ise din ile devlet işlerini birbirinden ayırmak anlamına gelen laikliktir.

Laiklik hükümet tarafından halkın dinine indirilmiş bir darbedir. Oysa devrimler adet üzere halktan iktidara yöneliktir. Burada hükümetlerin halka rağmen, halkın aleyhinde devrim yaptığını görüyoruz.

Laiklik ilkesini kabul eden bir siyasi rejim İslam hükümlerine başkaldırmış demektir. Dolayısıyla öncelikle bu hükümet irtidat etmiş, sonra da bu idareye itaat edenler tek tek mürtedleşmişlerdir. Siyasi idarede görev alanlar tek tek mürted hükmünü aldıkları (İslam dininden çıktıkları) gibi bu hükümete itaat eden kitlelerde irtidada düşmüş olurlar. Bu kestirmeden toplu küfre giriş kadar daha korkunç bir olay tasavvur edilemez.

Birimiz fert olarak İslam'ın her hangi bir hükmünü kabul etmediğimiz, dinin sultasını reddettiğimiz, helal ve haramdan, emir ve nehiyden birini inkar ettiğimiz takdirde küfre girmiş oluruz. Peki toptan Allah'ın sultasını, emir ve nehiyelerini, helal ve harama ilişkin ölçülerini reddeden ve dolayısı ile kafir olduğu şüphe götürmeyen bir idarenin üyeleri hakkındaki hükmünüz ne olacaktır? Cevap: Yalnızca mürted ve kafir olmak değil midir?"⁵

Muhammed Kutub şöyle söylemektedir: "Böyle parlamentolara girmek bazı kaymalara sebep olur. Davaya karşı büyük tehlike ifade eder. Öncelikle böyle parlamentolara girmek akideyi bozar. Bir müslümanın dini ona "Allah'ın şeriatı dışındaki tüm kanun ve yasaları reddet. Beşeri sistemlerin hepsi cahili sistemlerdir. Bu beşeri sistemleri kabul etme ve bunlara rıza gösterme" der. Buna rağmen bir müslüman, Allah'ın şeriatını reddeden kendi istekleri doğrultusunda kanun vaaz eden parlamentoda nasıl olurda onlarla oturur? Nasıl onlarla birlikte hükümet kurar? Bir müslüman nasıl onların ilkelerini kabul ettiğine dair söz verir ve yemin eder? Halbuki Allahu Tealâ kitabında şöyle buyurmaktadır:

"O (Allah), Kitap'ta size şöyle indirmiştir ki: Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya (konuya geçinceye) kadar kâfirlerle beraber oturmayın; yoksa siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah, münafıkları ve kâfirleri cehennemde bir araya getirecektir." (4, Nisa /140)

Bunların konuşması daima Allah'ın şeriatına muhaliftir. Zaten ondan başka konuşmaları ve çalışmaları yoktur. Ta ki kişi başka bir konuşmayı beklesin. Buna rağmen nasıl onlarla oturulur. Bazıları şöyle diyerek kendilerini kurtarmaya çalışırlar. "Biz oraya gideriz. İslam'ın sesini yüceltmek için, onları Allah'ın şeriatına göre hüküm vermeye çağırırız." Kesinlikle bilinmelidir ki; bu gibi şeyler İslam akidesine apaçık terstir."⁶

Aynı konu üzerine Abd'ul Mun'im Mustafa Halime ise şöyle söylemektedir:

"Asıl tehlike parlamentoya girmek değil, asıl tehlike bazı kaymalar ki bunlar İslam'ın kabul etmediği

⁵ Mustafa Sabri Efendi, Mevkıf'ül Akıl.... 4/280

⁶ Muhammed Kutub, Vakiuna El'muasır, sy:423

akideyi bozan şeylerdir.

Birincisi: Parlamentoya giren milletvekili gayri islami sistemi koruyacağına söz verir ve yemin eder. Bu apaçık akideyi bozan bir konudur. Zira zorlama olmadan küfür maddelerini kabul etmek imanı bozar. Bu kişilerin suçu hayatını tanzim etmek için tağutların mahkemesine başvuranlardan daha kötüdür. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Dinde zorlama yoktur. Doğruluk ile sapıklık birbirinden kesinlikle ayrılmıştır. Kim Tağut'u, azgınlığı reddederek Allah'a inanırsa kopması söz konusu olmayan, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Hiç kuşkusuz Allah herşeyi işitir, herşeyi bilir.” (2 Bakara/256)

İkincisi: Parlamentoya giren kişi Allah'ın dinine düşmanlık eden parti ve şahısların meşruluğunu itiraf etmeye mecbur kalır. Hangi parti oy çokluğuna sahip olursa memleketi o idare eder. Tüzük ve düşünceleri ne olursa olsun fark etmez. O partinin meşruluğunu kabul etmeye mecbur kalır. Malum olduğu üzere bu kabullenmeler, imanı bozar ve yok eder. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Allah'ın adı anılarak kesilmeyen hayvanların etlerinden yemeyiniz. Çünkü bu, Allah'ın yolundan sapmaktır. Şeytanlar dostlarına sizinle tartışmalarını telkin ederler. Eğer onlara uyarırsanız, şüphesiz siz de müşrik olursunuz.” (6 En'am/121)

“Şüphesiz ki kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, ona arka dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir. Bunun sebebi; onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara "Bazı hususlarda size itaat edeceğiz " demeleridir. Oysa Allah, onların gizlediklerini biliyor.” (47 Muhammed/25-26)

Üçüncüsü: Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen kafir hakimlere itaat etmektir ki, bu da vela ve bera akidesi ile resmen çelişmektedir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Allah'a ve ahiret gününe inanan bir kavmin; babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa Allah'a ve Peygamberine düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin. Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedi kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş onlarda O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar Allah'ın taraftarlarıdır. Muhakkak ki başarıya ulaşacak olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır.” (58 Mücadele/22)

“Ey müminler yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyiniz. Onlar birbirlerinin dostlarıdır. Sizden kim onları dost edinirse o onlardan olur. Hiç kuşkusuz Allah, zalimleri doğru yola iletmez.” (5 Maide/51)

Dördüncüsü: Tüm yapılan kanunlar çoğunluğa bağlıdır. Yani çoğunluk ne derse o olur. Çoğunluk helali haram, haramı da helal kabul ederse çoğunluğun dediği haktır. Bu da apaçık bir şekilde İslam akidesine terstir. Zira bu atmosferde şeriatın hükümleri ile tağutun hükümleri aynı konuma girerler. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Allah ve Resulü, bir işte hüküm verdiği zaman, artık inanmış bir erkek ve kadına, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (33 Ahzab/36)

Çoğunluğun dediği olur deyip de Allah'ın hükmünden yüz çevirmek açıkça insanları iman dairesinden çıkarır. Vele ki bu suçu işleyen insanlar dilleriyle defalarca “**ben müslümanım**” dese de fark etmez. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Bazı kimseler "Allah'a ve Peygamber'e inandık ve direktiflerine uymayı kabul ettik" derler. Fakat bazıları bu sözlerinden sonra sırt çevirirler. Bunlar mü'min değildirler. Aralarındaki davalarda Allah'ın ve Peygamberin vereceği hükme uymaya çağırıldıklarında bir bölümünün bu çağrıya yüz çevirdiğini görürsün.” (24 Nur/47-48)”

Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Yoksa onlar cahiliye hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükümranlığı Allah'tan daha güzel kim vardır?” (5 Maide/50)

Bu ayetin tefsirine geçmeden önce bir konu hakkında kısaca bilgi vermekte fayda vardır.

“Cengiz Han Tatarların kralı Onkhan'ı yendikten sonra doğu ülkelerinde bir devlet kurdu ve bu devleti için kanunlar yaptı. Bu kanunları ise “**yasa**” veya “**yes'ak**” ismini verdiği bir kitapta topladı. Daha sonra ise bu kanunları çelik levhalara işleterek onları kavminin uyacağı bir şeriat haline getirdi. Kavmi de bunlara

⁷ Abdul Münim Mustafa Halime, Hükm'ül İslam Fi Demokratiyye, sy: 92

uydu. Cengiz Han hiçbir dine bağlı değildi.”⁸

Cengiz Han’ın bu kitabı hakkında El’Kal Kaşandı, Alaaddin El’Cuveyni’den şunları nakleder:

“Cengiz Han’ın ve kendisinden sonra çocuklarının bağlandığı din, Cengiz Han’ın koyduğu Yes’ak kanunlarıdır. Yes’ak ise, Cengiz Han’ın kendi kafasından uydurduğu kanunlardır. Bu Yes’ak içerisinde bir takım hükümler ve cezalar vardır. Bu hükümlerin çoğu İslam şeriatına muhalif idi. Ancak çok az bir kısmı Muhammed (sav)’ın şeriatına uygundu. Cengiz Han koymuş olduğu bu kanunları “**büyük yasa**” olarak isimlendirdi ve bu kanunları bir kitapta topladı. Bu kanunları kendisinden sonra gelecek olan nesiller için miras olsun ve böylece her aile onları gerek kendileri öğrensın gerekse çocuklarına öğretsin diye kendisine ait bir kasada saklanmasını emretti”⁹

Cengiz Han’ın Yes’ak ismini verdiği anayasasındaki bazı hükümler şöyledir:

- * İster evli olsun ister bekar olsun zina eden öldürülür.
- * Lutiliğin (erkeğin erkekle ilişkisi) cezası ölümdür.
- * Bilerek yalan söyleyen, sihir yapan, insanların gizli hallerini araştıran öldürülür.
- * Ticaret yapsın diye kendisine mal verilen kimse üç kere zarar ederse öldürülür.

Bu kısa açıklamalardan sonra Maide suresinin 50. ayetinin tefsirine geçelim. Bu ayetin tefsiri hususunda büyük müfessir İbn-i Kesir şöyle demektedir:

“Allahu Tealâ, her hayrı kapsayıcı, her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüz çevirip, bunun yerine cahiliyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalalet ve sapıklığı ihtiva eden değer yargılarına ya da çeşitli dinlerin karışımı ve beşeri görüşlerden meydana gelen Cengiz Han’ın vaaz ettiği yes’ak gibi İslam dışı hükümlere yönelenin imanını kabul etmiyor. Yes’ak; Cengiz Han’ın Kur’an, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitaptır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları İslam’a girdikleri halde bu kitabı anayasa kitabı olarak görmeye devam ettiler. Allah’ın kitabı ve Resulullah’ın sünnetini bir kenara atarak bu kitaptaki hükümlerle Tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kafirdir. Bunlarla büyük küçük her meselede yalnız Allah’ın hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır.”¹⁰

İbn-i Kesir’in bu açıklaması üzerine Said Havva şöyle demektedir: “Allame İbn-i Kesir’in söylediği bu fetvaya karşı çıkan hiçbir alim tasavvur etmem. Biz aslen şunu açıkça söyleriz. Bir parti İslam nizamını terk ederse ya da kendi tüzüğüne küfür maddelerini katarsa veya hangi hükümet La İlahe İllallah kelimesine ters kanun ve dustur vaaz ederse biz onlara kafir deriz. Aynı şekilde kim de böyle hükümete yardım edip onları kollarsa biz ona da kafir deriz.”¹¹

Maide Suresi’nin 50. Ayetinin tefsirinde Seyyid Kutub şöyle demektedir:

Cahiliyyenin anlamı bu ayette belirgin bir biçimde ortaya konuluyor. Cahiliyye -Allah’ın belirttiği, Kur’an’da ifade edildiği üzere- insanların insanlar için hüküm belirlemesi, insanın insana köle kılınması, Allah’a kulluğun bırakılması, Allah’ın ilahlığının reddedilmesi ve de buna karşılık, kimi insanların ilah kabul edilmesi ve -Allah’a değil- onlara tapılmasıdır.

Olaya bu ayetin ışığında baktığımızda, cahiliyyenin tarihsel bir süreçten ibaret olmadığını görüyoruz. Cahiliyye, bir olgudur. Geçmişte yaşanmış olan bu olguyla, bugün de yarın da yine karşılaşılacaktır. Cahiliyyenin niteliği, İslâm la çelişme, İslâm’a karşı değildir.

Nerede ve hangi zamanda olursa olsun eğer insanlar, tek bir konuda bile ödün vermeksizin Allah’ın şeriatına göre hükmediyorlarsa, bu şeriatı benimsiyorlar ve ona gerçek anlamda teslim oluyorlarsa, Allah’ın dinine mensup olmuş demektirler. Yok eğer, beşer aklının ürünü olan bir şeriat, bir öğretiyeye göre hüküm veriyorlarsa -hangi şekilde olursa olsun- söz konusu öğretiyeyi benimsiyorlarsa, onlar cahiliyye sınıfındadırlar. Onlar, öğretisi doğrultusunda hüküm verdikleri kişinin dinini benimsemiş durumdadırlar, Allah’ın dinini değil! Allah’ın hükmünü istemeyen, cahiliyye hükmünü istiyor demektir. Allah’ın şeriatını reddeden, cahiliyye düzenini kabul ediyor, cahiliyyeyi yaşıyor demektir.

Bu, yolların ayrılış noktasıdır. Allah bu noktada, insanlardan iyice düşünmelerini istiyor. Gerisi insanlara kalmıştır. Diledikleri yolu seçmekte özgürdürler.

⁸ Makrizi, El’Mevid ve’l İ’tibar..., 2/120

⁹ El’Kal Kaşandı, Tarihi Fatihi’l alem... 1/62-63

¹⁰ İbn’i Kesir Tefsiri, 2/67

¹¹ Said Havva El’Esasü Fi’Tefsir Maide Suresi 50. ayetin tefsiri...

Ardından Allah bu tür insanlara, cahiliye düzenini istemelerinden ötürü kınayıcı bir soru yöneltmektedir. Yine bu soru, Allah'ın hükmünün daha üstün olduğunu vurgulamaya yöneliktir:

"Kesin inançlılara göre Allah'ın düzeninden, Allah'ın verdiği hükümden daha iyisi düşünülebilir mi hiç?"

Evet! Allah'tan daha iyi hüküm koyabilecek olan kim vardır?

İnsanlar için Allah'ın şeriatından ve hükmünden daha iyi bir şeriat ve hüküm belirleyebileceği iddiasında bulunmaya kim kalkışabilir?

Böylesi büyük bir iddiaya kalkıştığında, bunu hangi gerekçeyle açıklayabilir?

Bu iddiaya kalkışan, insanları, onların yaratıcısından daha iyi tanıdığını söyleyebilir mi? İnsanlara karşı, onların rabbinden daha hoşgörülü olduğunu ileri sürebilir mi? İnsanlar için en uygun olanı, onların yararını Allah'tan daha iyi gözetiyorum diyebilir mi? Nihai şeriatını gönderen, son peygamberini gönderen, onu peygamberlerin sonuncusu, getirdiği mesajı kitapların sonuncusu kılan, İslâm şeriatını kıyamete dek geçerli olarak niteleyen Allah'ın durumların değişebileceğini, yeni gereksinimlerin ortaya çıkacağını, farklı koşullar söz konusu olabileceğini bilemediğini iddia edebilir mi? Bir insan, Allah tüm bunları bilemediği için şeriatında belirtmemişti, ancak bugün işte tüm bunlar bizler tarafından kavranmıştır diyebilir mi?

Allah'ın şeriatını yaşamdan koparan, onun yerine cahiliye şeriatını, cahiliye hükmünü ikame eden, kendi keyfi arzusunu ya da herhangi bir halkın veya neslin keyfi arzularını Allah'ın şeriatından, Allah'ın hükmünden üstün tutan kimseler, bu tür sözler söyleme cüretini nasıl gösterebiliyorlar?

Özellikle de kendini müslüman olarak adlandıran bir insan, bu türden sözler edebilir mi?

İçinde bulunduğumuz koşullarmış. Durum çok değişmişmiş! İnsanların istememesiymiş! Düşmanlardan çekinmemiz gerekirmiş! Allah müslümanlardan kendi aralarında şeriatını yürürlüğe koymalarını, Kur'an doğrultusunda hayat sürmelerini, onlardan kimi insanların kendilerini indirdiği şeriatından ufaklık bir noktada bile şaşkınlıklarından sakınmalarını isterken, daha sonra olup bitecek herşeyi bilmiyor muydu?

Beklenmedik gereksinimler, yenilenen koşullar ve görmezlikten gelinemeyecek durumları, Allah'ın şeriatı ihata edemeyecek denli eksikmiş! Bu nasıl iddia edilebilir? Şeriatından ödün verilmemesi için bu denli kesin bir ifade kullanan ve insanları özenle uyaran Allah, tüm bunların olacağını bilmiyor muydu?

Bu konuda, müslüman olmayan bir kimse dilediğince konuşabilir. Ama müslüman olan ya da müslüman olduğunu iddia eden bir kimse bu türden sözler edebilir mi? Bu türden sözler edebiliyorsa onun İslâm'la artık ne ilgisi kalmıştır? Tüm bunlardan sonra, onda İslâm'ın en ufak bir izi görülebilir mi?

Bu, tam bir yol ayrımıdır. Kişi seçimini yapmak zorundadır. Seçimini yapmışsa artık tartışmanın gereği yoktur.

Ya İslâm, ya cahiliye! Ya iman, ya küfür. Ya Allah'ın hükmü ya cahiliye düzeni.

Allah'ın indirdiği ayetlere göre hüküm vermeyenler, kafirlerin, zalimlerin, fasıkların ta kendileridirler. Yönetilenlere karşı Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenler, kesinlikle mümin değildirler.”¹²

Seyyid Kutub bir başka yerde şöyle demektedir: “Hakimiyet; insanları kul edinme hakkı ve onlara kanunlar koyma yetkisi... İşte bunlar ilahlığın temel özelliklerindendir. Allah'a inanmış birisi bunları kendisi için iddia edemeyeceği gibi, başkasının iddiasını da doğrulayamaz. Hakimiyet hakkı, insanları kendisinin koyacağı kanuna boyun eğdirme hakkıdır. Burada söz sahibi olduğunu iddia edenler ilahlık iddia etmektedirler.”¹³

Abdulaziz b. Baz şöyle demektedir: “Kim insanların kanun ve yasaları Allah'ın kanun ve yasalarından daha üstün veya denktir derse o kafir olur. Kim Allah'ın hükümlerini terk edip yerine insanların kanun ve yasalarını tatbik ederse buna rağmen “Allah'ın hükümleri daha üstündür” dese bile küfürden kurtulamaz. Kafir olur.”¹⁴

Fıkıh usulü üzerine güzel ve önemli çalışmaları olan Abdülkerim Zeydan hüküm koyma ve kanun çıkarma noktasında şunları söylemektedir: “Tüm müslümanlar icma etmişler ki; kanun koyucu tek Allah'tır. Allahu Tealâ En'am Suresinin 57. ayetinde idare ve hükmün ancak kendisine ait olduğunu belirtmektedir. Bu esasa dayanarak diyoruz ki; Allah'ın şeriatından hariç yasama yapmak küfürdür. Çünkü Allah'tan hariç hiç

¹² Fizilal'il Kur'an

¹³ Seyyid Kutub, İslam Düşüncesi, sy.11

¹⁴ Abdulaziz b. Baz, Vücub tahkim şer'i sy:11

kimsenin kanun koyma yetkisi yoktur.”¹⁵

Ahmed Şakir şöyle demektedir: “Bu beşeri sistemlerin konumu güneş gibi açıktır. Küfrü nettir. Bunda kesinlikle hiçbir şüphe yoktur.”¹⁶

Mahmud Şakir şöyle demektedir: “Allah’ın şeriatına ters kanun koyanların küfründe zerre kadar şüphe yoktur.”¹⁷

Abdulkadir Udeh şöyle demektedir: “Çağımızda İslam şeriatını değil de, onun yerine insanların koymuş oldukları kanunları uygulamak, bugün küfrün en bariz örneklerindendir”¹⁸

Said Havva şöyle demektedir: “Yasama yetkisini Allah’tan başkalarına vermek şهادeti bozar. Yani kanun yapma yetkisini Allah’tan alıp insanlara veren kimseler dilleri ile ne kadar La İlahe İllallah deseler de boştur. Bu kimseler bu hareketleriyle dinden çıkmış olurlar.”¹⁹

Bununla birlikte bu beşeri sistemlere ve sahiplerine itaat etmek de aynı şekilde Allah’ın kitabında şirk bir fiil olarak tanımlanmakta, böyle bir suça iştirak edenler ise müşrik olarak isimlendirilmektedir. Bilindiği üzere bu beşeri sistemlerin sahiplerine oy vermek onlara itaat edileceğine dair peşinen söz vermektan başka bir şey değildir. Bakınız bu konuda Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Üzerine Allah’ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Kuşkusuz bu büyük günahdır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de Allah’a ortak koşanlardan (müşriklerden) olursunuz.”²⁰

Bu ayetin tefsiri üzerine Seyyid Kutub şöyle demektedir:

“...Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah’a ortak koşanlar olursunuz.”

“Yani siz, Allahu Tealâ’nın size emrettiği hususlardan yüz çevirip, şeriatını terkedip, başkasının sözüne uyarsanız, Allah’ın hükmünün yerine başkasının hükmüne koşarsanız... İşte bu yaptığınız şirk olur. Her kim bir insanın kendisinden uydurduğu hükümlere itaat ederse, bu hüküm çok küçük bir mesele de dahi olsa o şüphesiz müşriklerdendir. Müslüman olup ta böyle bir fiil yapan kimse İslam’dan çıkıp doğrudan doğruya şirke girmiş demektir. Ne kadar kelime-i şهادet getirirse getirsin, ne kadar dili ile “ben müslümanım” desin fark etmez. Madem ki o Allah’tan başkasının hükmüne uymakta, Allah’tan başkasının hükmüne itaat etmektedir, dili ile “ben müslümanım” demesi onun durumunu değiştirmez. Bu kesin hükmün ışığı altında bugün yeryüzündeki cemiyetlere baktığımız zaman tamamen şirk ve cahiliyyeden başka bir şey göremeyiz. Allah’ın koruduğu kitlelerden başka yığınlarca insanın şirk ve cahiliyyet bataklığı içerisinde yüzdüğüne şahit oluruz. Allah’ın muhafaza ettiği insanlar yeryüzünde ilahlık taslayan zalim putlara karşı gelir, zorlama dışında kalan hiçbir konuda onların hüküm ve şeriatına itaat etmezler.”²¹

Mevdudi ise bu ayete yaptığı tefsir de şöyle demektedir:

“Allah’ın ilahlığını kabul etmekle birlikte, Allah’ın dininden yüz çevirenlerin hükümlerini ve buyruklarını uygulamakta şirktir. Allah’ın birliğini kabul etmek, hayatın tüm alanında Allah’a itaat etmektir. Allah ile birlikte bir başkasına da itaat edilmesi gerektiğine inanan kimse inanç açısından şirke düşmüştür. Haram ve helal koyma yetkisini kendi üzerinde gören böyle kişilere, Allah’ın yol göstericiliğini hiçe sayarak itaat eden bir kimse de ameli açıdan şirke girmiştir.”²²

İbn-i Kesir Tarihinde bu konu hakkında şöyle söylemektedir: “Kim kaldırılmış şeriatlara muhakeme olup, Muhammed b. Abdullah’a nazıl olan şeriatı terkederse muhakkak kafir olur. Acaba bu Yes’ak kanunlarına muhakeme olanın hükmü nice olur? Tüm müslümanların icması ile bunun küfründe şüphe yoktur.”²³

İbn-i Kesir’in bu yorumu üzerine Abdullah Azzam şöyle demektedir:

“Alimler bu konu üzerinde açık hüküm vermişlerdir. Hatta bazı alimler yes’ak kitabını eline alıp bu kitap ile hüküm verenler ve bu kitaba muhakeme olanlar muhakkak ki kafir olurlar- demişlerdir.

¹⁵ Abdul Kerim Zeydan, El’Veciz Fi Usul’ul fikh, sy:69

¹⁶ Ahmed Şakir, Umdet’üt Tefsir 4/173

¹⁷ Mahmud Şakir, Taberani Tefsirinin haşiyesi, 1/34

¹⁸ Abdulkadir Udeh, Teşrii’l Cinai, sy:196

¹⁹ Said Havva, İslam, sy:83

²⁰ En’am suresi 6/121

²¹ Seyyid Kutub, Fi’Zilal’il Kur’an, 5/416

²² Ebu’l Ala El’Mevdudi, Tefhim’ul Kur’an, 1/589

²³ İbn-i Kesir, El’Bidaye Ve’n Nihaye, 13/118

Müslümanların Yes'ak mahkemesine gidenlerin küfrü hakkında şüpheleri yoktur.”²⁴

Seyyid Kutub Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen idareleri ve bunların kanunlarını birer put olarak isimlendirdikten sonra bu konu üzerine şunları söylemektedir:

“Dilleri ile Allah'tan başka ilah olmadığını ve Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın kulu ve rasulü olduğunu söyleyip bireysel davranışlarda, arınma, evlenme, boşanma ve miras gibi konularda Allah'ın vahyine tabii oldukları için kendilerini müslüman diye isimlendirenler, bununla beraber bunun dışındaki konularda Allah'ın kitabına göre şekillenmemiş kanun ve nizamlara itaat edenler... Allah kitabında izin vermediği halde Allah'ın kitabına muhalif olan yasalara ve kanunlara itaat edenler... İsteyerek veya istemeyerek bu çağdaş putlarının kendilerinden istedikleri görevleri yerine getirme noktasında tüm değerlerini feda edenler.... Bu kutsal değerleri ile çağdaş tağutların istekleri çeliştiği zaman Allah'ın emirlerini kulak arkası yapıp bu çağdaş tağutların emirlerini yerine getirenler... Evet, kendilerini müslüman ve Allah'ın dinine mensup zannedip de tüm bu fiilleri yapanlar, kafalarını yastıklarından kaldırıp bir an önce uyanmak ve ne kadar büyük bir şirk bataklığının içinde olduklarını görmek zorundadırlar.

Şirk ve müşriklik, rabb'lik noktasında Allah'tan başka bir rabb'in yaratan, rızık veren, öldüren vb. varlığına inanmakla ortaya çıkmaz. Allah ile beraber veya Allah'ın dışında başka rabb'lerin hakimiyetine inanmak da şirkin en bariz örneklerindendir.

O halde yeryüzünün doğusunda ve batısında yaşayan tüm insanlar, yaşantılarında yetkiyi kime verdiklerine, kime uyduklarına, kime itaat edip kime boyun eğdiklerine, kimin emrine uyup sözünü dinlediklerine bir baksınlar... Şayet tüm bu konularda sadece Allah'a itaat ediyorsa Allah'ın kendisinden razı olduğu dine, İslam'a mensupturlar. Yok şayet bu konularda Allah'tan başkasına tabii oluyorsa Allah korusun onlar tabii oldukları tağutların dinine mensupturlar.”²⁵

Allahu Tealâ başka bir ayette ise şöyle buyurmaktadır: *“Şüphesiz ki, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, arkalarına dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir. Bunun sebebi; onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara; -bazı hususlarda size ileride itaat edeceğiz- demeleridir. Oysa Allah, onların gizlediklerini biliyor.”* (47 Muhammed/25-26)

İşte bu ayet günümüzde bu parlamenterlere oy verenlerin durumunu ne güzel ortaya koymaktadır. Zira bu ayette Allahu Tealâ dinden çıkıp mürted olanların dinden çıkışlarının sebebinin onların Allah'ın indirdiğini hoş karşılamayan kimselere “bazı hususlarda size ileride itaat edeceğiz” demelerine bağlamıştır.

Evet... Allahu Tealâ bu ayetinde günümüzde, seçimlerde sandık başına giderek Allah'ın hakimiyet yetkisini gasb eden kimselere oy atmak suretiyle onlara yetki verenlerin durumunu ne kadar güzel bir şekilde ortaya koymuştur. Bu ayette dikkat edilmesi gereken iki husus vardır:

1-Allahu Tealâ bu ayette bu kimselerin mürted oluş sebebinin yukarıda da belirttiğimiz gibi “... size ileride itaat edeceğiz” demelerine bağlamıştır. Yani onları mürted yapan etken Allah'ın indirdiğini hoş karşılamayan kimselere bizzat itaat etmeleri değil sadece, ileride itaat edeceğiz” demeleridir. Allah'ın indirdiğini hoş karşılamayan kimselere sadece itaat sözü vermek sahibini mürted ve kafir yaptığına göre onlara her konu da bizzat itaat eden kimselerin hali ne olur acaba?

2- Yine bu ayette bu dinden çıkış bu kimselerin “bazı hususlarda itaat edeceğiz” demelerine bağlanmıştır. Yani yüce Allah'ın indirdiğini hoş karşılamayanlara sadece bazı hususlarda itaat sözü vermek dahi kişiyi İslam milletinden çıkarmaktadır. Aynı şekilde Allah'ın indirdiğini hoş karşılamayan kimselere hayatlarının bütün alanlarında itaat edenlerin hali ne olur acaba?

Bakınız bu ayetin tefsirinde Şeyh Muhammed Emin Şankı ne demektedir:

“Bu ayetler Allah'ın indirdiklerinden nefret edenlere itaat edip onların batıl düşüncelerine destekçi olanların kafir olduklarını ifade etmektedir. Çağımızda bu ayetlerin ihtiva ettiği mana ve tehditleri bütün müslümanların düşünmesi zorunludur. Zira kendini müslüman zannedenlerin çoğu bu ayetlerin kapsamına girmektedirler. Çünkü doğudaki ve batıdaki tüm kafirler Allah'ın, Muhammed (sav)'e indirdiği kitaptan nefret etmektedirler. Kim bu kafirlere ayetin ifade ettiği gibi “bazı konularda size itaat ederim” derse bu ayetlerin tehdidinin altına girecektir. Tabi ki her konuda onlara itaat edenler daha çok bu ayetlerin mefhumuna girerler. Şu andaki beşeri sistemlere itaat edenler şüphesiz bu ayetin kapsamı altına girmektedirler. Dikkat edin. Bazı konularda size itaat ederim diyenlerden olma.”²⁶

²⁴ Abdullah Azzam, Hakimiyet Mefhumi, sy: 14

²⁵ Seyyid Kutub Fizilal-il Kur'an Cilt : 9/89

²⁶ Muhammed Emin Şankı, Edva'ül Beyan, 3/383

Şeyh Muhammed Emin Şankıti Kehf Suresi'nin 26. ayetine yaptığı tefsirde ise şöyle demektedir: “Kur'an'ı Kerim'in naslarından açıkça anlaşılmaktadır ki, şeytanın dostları vasıtası ile koydurduğu, İslam şariatına muhalif beşeri kanunlara tabi olanların kafir ve müşrik olduklarından ancak onlar gibi Allah'ın basiretlerini kör ettiği, vahyin nurundan kör olan kafir ve müşrik kimseler şüphe ederler.”²⁷

Yine Şeyh Muhammed Emin Şankıti İsrâ Suresi'nin 9. ayetine yaptığı tefsirde ise şöyle demektedir: “Rasullah'ın getirdiği din ve şeriattan başkasına tabii olan kişi, kendisini İslam milletinden çıkaran apaçık bir küfür işlemiştir. İşte bu hüküm Kur'an'ın doğru yola ileten hükümlerindendir.”²⁸

²⁷ Muhammed Emin Şankıti, Edva'ül Beyan, 4/73-74

²⁸ Muhammed Emin Şankıti, Edva'ül Beyan, 3/439